

A Lélegezz velem!
folytatása

„Mély, szenvedélyes
és sokrétű, telis-tele
mindazzal, ami miatt
rajongok Jessica könyveicrt.”
– Joli, *Actin Up with Books*

Nyugtalan VIZEK

*fine
selection*

JESSICA PARK
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

A szerzőnek a Könyvmolyképző Kiadó
gondozásában eddig megjelent művei:

Szeretni bolondulásig

Titkolni bolondulásig

Celeste bolondulásig

Lélegezz velem!

J E S S I C A P A R K

Nyugtalan
VIZER

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

*Troynak,
aki önzetlenül önti lelkét csodálatos muzsikájába.
Bátorság kell ahhoz, hogy valaki mélyre ásson,
és érzelmeit kendőzetlenül ossza meg másokkal,
ő pedig azzal a hihetetlen szellemmel, lankadatlan elszántsággal
és azon a hangon teszi ezt,
ami még a legkomorabb szívet is meghatja.*

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

EZ A KÖNYV NEM JÖHETETT VOLNA LÉTRE, ha nincsenek azok a tántoríthatatlanul hűséges olvasóim, akik közül sokan a *Lélegezz velem!* elolvasása után írtak nekem, hogy megosszák saját történeteiket és tapasztalataikat. Megdöbbenetek az általuk föltárt igazságok, az élet gyötrelmes realitásai, az erő, ami ahhoz kellett, hogy mindezt túléljék... Egyszerűen nem tudtam, mit válaszolhatnék. Úgyhogy most túlélésük valamiféle tanúbizonysága gyanánt itt ez a könyv.

Egy hónappal a *Lélegezz velem!* megjelenése után hozzáfogtam egy második könyv vázlatához. Hamarosan rájöttem, nagyon korai még újabb regénybe kezdenem, mert nem készültem föl rá. Bizonyos fokú érzelmi távlat szükséges ahhoz, hogy az ember belevesse magát efféle anyagba, és ki kellett várnom a megfelelő pillanatot.

A történet folytatásától is féltém, mert tudtam, hogy nem ismétlgethetem azt, amit már leírtam. Nem írhattam meg még egyszer a *Lélegezz velem!*-et, igaz? Valami más kellett, így hát változtattam a célpontra. A *Nyugtalan vizek* cselekménye kevésbé átfogó, szűkebb kört ölel föl, és örömmel tűztem ki célul, hogy a Blythe, Chris és Sabin közötti kapcsolatrendszeret finomítgassam.

Troy nagylelkűen megengedte, hogy a fejezetek élére az ő dalszövegeiből emeljek ki sorokat. Ő nagyjából olyasformán ír dalszöveget, ahogyan én könyvet. Munka közben azt boncolgatja, mit jelent megtapasztalni az életet és mindazt, ami abból fakad, hogy mindent teljes hévvel átélünk. Élményt gyűjt, emésztgeti, szellemileg földolgozza, azután kirobbannak belőle az érzelmek. Zenéjének hallgatása sok szempontból képessé tett arra, hogy nyomon kövessem hőseim sorsát, és ezzel örök hálára kötelezett.

Miként Sabin rámutat, a lelki seb a sors adománya, amiből újra meg újra nyerünk valamit. A gyógyulás kezdete, amit a *Lélegezz velem!*-ben láthattunk, valóban csak az első lépéseket jelentette. A szereplők, akiket figyelemmel kísértünk, a való élet kihívásaival néztek szembe, és egyikük sem jutott teljesen túl a nehézségeken. Felidéződő emlékek, kellemetlen következmények, végeérhetetlen hatások zaklatják őket. Mégis létezik túlélés. És létezik boldogság.

A talpra állás hosszas folyamat, és szeretettel, együttérzéssel gondolok mindazokra, akik jelenleg is vergődnek, a túlélésért küzdenek. Én is küzdök értük. Reménykedek velük. Hiszek bennük.

1

SOKFÉLE A SEB

JÓ KÉPET VÁGOK,
MINDVÉGIG KITARTOK.
TOVÁBB NEM ALAKOSKODHATOK.
EZ AZ ÉLET NEM ÉN VAGYOK.
DE NEM ÁM, NEM ÉN VAGYOK.
NEM TUDOM, HOGY VELED MERRE HALADOK.

AZ ÓCEÁN HIDEG VIZÉBE RÚGOK, kinyitom a szememet, de csak a másodperc tört részére, azután elvakít a fény, és újra becsukom. Még mindig erősen tűz a nap, perzseli a bőrömet, tovább sötétíti barnaságomat, amit a szabadban töltött órák alatt szereztem. A stég a hátamhoz nyomódik, de az idő simára koptatta a fát, úgyhogy szinte összeolvadok vele. A tenyerem végigsiklik a deszkákon, kitapogatom az ismerős felületet. Soha nem tudom megunni ezt a stéget. Annyi minden zajlott le, világosodott meg itt.

Fájdalmas igazságok helyszíne, igen, ugyanakkor barátság és szerelem megszilárdulásáé is.

Maine számomra a gyógyulás és egyensúly közegévé vált.

Párás tengeri szellő cirógatja a testemet, mély lélegzetet veszek, magamba szívom a csípős, sós levegőt. Augusztus végén eszményi

az idő a Maine állambeli Bar Harborban, a Frenchman-öbölben, a verőfényes napok hűvösebb pillanatai arról árulkodnak, hogy hamarosan itt az ősz.

Erélyesebben rugdalom a vizet. Egy pillanatra búskomorság tör rám. Az ősz azt jelenti, hogy Chris öccse, Eric meg a húga, Estelle visszatérnek a Matthews Egyetemre, az én öcsém, James pedig Colorado-ba. Mindannyian a negyedévet kezdik. Az ikreknek múlt tavasszal kellett volna diplomáznuk, de főtanszakot váltottak, ezért további kötelező tárgyakat kellett fölvenniük. Rühellem, hogy nemsokára elutaznak, mert ez a nyár álomszép. A Shepherd testvérek, az öcsém meg én mind egy tető alatt éltünk, teljes biztonságban, valamennyien békességre leltünk.

Szóval elhessentem kurta szomorúságomat. Igazán nincs okom panaszra.

A békességet illető higgadt elmélkedésem azonban rövid életű, mert váratlanul jéghideg víz zúdul rám.

– Sabin! – sikoltom, és az arcom elé kapom a kezemet, de késő, nem tartóztathatom föl a vízözönt, ami bőrig áztat. Megtörölgetem a szememet, hogy egyáltalán lássak, felülök, és a fiúra nézek. – Te pöcs!

De nem bírom megállni a nevetést, pedig didergek. Persze az sem segít a komolyságom megőrzésében, hogy Sabin fürdőnadrágja plüssmajommintás.

– Te pöcs! – visítom újra.

– Mégis szeretsz – teszi le Sabin a jókora műanyag vödört, és a kelleténél szélesebb mosolya jelzi, mennyire büszke az alattomos merénylőre.

Igyekszem a lehető legdühösebben mereszteni rá a szememet.

– Mondd, hogy mégis szeretsz! – követeli. – Mondd ki!

Nyelvet öltök rá, és a törülközőmért nyúlok.

Bár nincs messze tőlem, Sabin előbb éri el, és a feje fölé emeli.

– Lady Blythe McGuire, azt ajánlom, mondja ki, hogy mégis szeret – figyelmeztet vérfagyasztó komolysággal –, máskülönben ez a törülköző a halakkal tér nyugovóra! – Meglengeti a frottírt a levegőben. – Mint a maffia vérbosszújának tragikus áldozata!

Fölállok, és kétségbeesetten szökdécselek, hogy magamhoz ragadjam a törülközőt, a szüntelenül röhögcsélő Sabin magasságával azonban nem vehetem föl a versenyt.

– Jó. Föladom. Rendben! Kimondom! Mégis szeretlek.

– Bocsánat, hogyan? – tartja a füléhez a kezét. – Még egyszer, de több érzéssel!

– Sabin! Megfagyok! – felelem nevetve. – Mégis szeretlek! Komolyan! Annyi érzéssel, amennyi egy erősen kihűlt egyéntől telik!

– Győzelem! – kurjantja, és leereszti a törülközőt.

Indulok, hogy megkaparintsam, de Sabin a fejemre teszi, beborítja vele az arcomat, azután egyik vaskos karjával úgy átfog, hogy moccanni sem bírok. Érzem, hogy hevesen dörzsölgeti a fejem búbját, miközben vihogva-ficáncolva próbálok kiszabadulni.

– Kinyírlak! – fenyegetem a nevetés közben.

– Szegényke! – sajnálkozik. – Csuromvizes vagy! Teljesen átfázta! Napsugaras magányod pillanatát kegyetlenül félbeszakították! Ki képes ilyet művelni? Gyere, hadd törölgesselek meg!

Az arcomat kezdi dörgölni a törülközővel, azután a hátamra dobja, foglyul ejt vele, és ahogy vadul rángatja rajtam, jobbra-balra forgat. Sokkal erősebb nálam, esélyem sincs vele szemben, bele kell törődnöm, hogy kénye-kedve szerint bánik velem, amíg meg nem unja az ökörködést.

Végül abba hagyja, én pedig a pörgetéstől szédelegve nézek rá.

– Sabin!

– Tessék, hölgyem!

– Kettőt látok belőled.

– Mázlista! – A homlokát az enyémhez dönti. – Na, és mihez kezdesz két Sabinnel?

– Eggyel is alig bírok.

Sabin most az arcomat törölgeti.

– Kihagytam egy pontot.

Megborzongok, és a karjába von. Sabin ölelésében mindig jó helyen érzem magam. Most a napsütéstől forró mellkasa segít fölmelegednem.

Az elmúlt egy évben rengeteget fogyott, és észreveszem, hogy jobban hozzásimulok, mint azelőtt, ha megölelt. Egy pillanatra hiányzik a nagy pocakja. Most persze sokkal jobban néz ki, de a puha súlytöbblet hiánya tagadhatatlan.

Körülbelül havonta egyszor hajlandó futni, de szinte egész úton morgolódik. Múlt tavasszal elkísért a bostoni maraton egy szakaszán, de úgy tűnik, ez nem serkentette arra, hogy rendszeresen teljesítsen valamilyen távot. Mégis érzem, hogy izmosabb, kevésbé lötytyedt, ez pedig a súlyemelésnek köszönhető, amire Chris nógatja, meg a munkának, amit Jamesszel egész nyáron a házon végzett. Legendő építész öcsém átalakította az egyik fürdőszobát, és Sabin teljes erőbedobással dolgozott, leverte a csempét, kivonszolta a régi kádat, fölcipelte az anyagokat az emeletre.

Sabin bicepszéhez nyúlok, és megszorítom.

– Hogy megizmosodtál, Sabin.

– Ja, elég szexis lettem. Elképesztő, milyen feszes a testem. Nem is értem, más pasik hogy tudnak megmaradni a közelemben, mert a macsó férfiaságom egyszerűen elviselhetetlen.

Hátralép, és mesterkélt pózok sorozatában feszítgeti az izmait.

Magamban derülve csóválom a fejemet, de az az igazság, hogy tényleg jól néz ki. Ahogy megmozdul, fekete haja ide-oda csapódik az arca körül, zöld szeme csillog. Ha nem is kimondottan fehérneműmodellnek való alkat, nyilvánvalóan megváltozott a fizikuma. Egészséges látványt nyújt, és még az arca is soványodott egy kicsit. Kiderült, hogy a pufókság alatt járomcsontja is rejtőzött.

Miután befejezi az ikszedik muszklipózt, közelebb lépek, és az arcához nyúlok, megdörzsölöm a borostát.

– Nem akarod lekaparni ezt a szőrt, hogy láthassuk a bájos arcodat?

– Az már elviselhetetlenné fokozná a dögösségemet. Kell egy kis ápolatlanság, hogy enyhítse a hatást – rázza meg a fejét, miközben tenyerem az arcára tapad, és elvigyorodik.

Azt hiszem, a széles pakompart és az örökös borotvátatlanság jól áll neki.

– Nem kéne poénkodnod ezen, Sabin. Tényleg büszke vagyok rád.
– Most rajtam a sor, hogy megöleljem, úgyhogy a dereka köré csúsztatom a karomat. Jól megszorogatom. – Nagyon örülök, hogy itt laksz velünk. Utálnám, hogy elveszítem az ikreket, Jamest, és még téged is.

Kimondhatatlan vigaszforrás és támaszom. Ennek állandóan tudatában vagyok, és szüntelenül méltányolom. Úgy érzem, nem tudom ezt teljesen megmagyarázni neki, de tőlem telhetőleg igyekszem emlékeztetni rá. Csak ez valahogy sosem elég nekem.

Nincs rá megfelelő szó, alkalmas kifejezés, ami megragadná, milyen erőteljesen a lényem részévé vált, tükrözné, mennyire aggódom miatta, milyen nagyra tartom őt, mekkora hűhót csapok körülötte ébrenléte minden órájában. Ez első hallásra talán furcsán hangzik, de az édesanyja évekkal ezelőtt meghalt, és Sabinnek nincs barátnője, se olyan barátja, aki igazán közel állna hozzá. Még mindig fiatal

srác, és óhatatlanul úgy érzem, valakinek vigyáznia kellene rá, féltő szeretettel, állandóan szemmel tartania.

Mindenesetre kimondom, ami egyelőre telik tőlem.

– Te vagy a legjobb haverom, Sabin. Úgy érzem, mintha mindig az lettél volna, már azelőtt is, hogy egyáltalán megismertelek.

Egy pillanatig hallgat, azután a fejem búbjára teszi az állát.

– Te pedig az enyém. Ez magától értetődik.

Megdörzsölgetem a hátát, és az oldalához húzódok. Tényleg van dereka, és szinte lenyűgöző a változás.

– Nagyon sokat tettél az elvonó óta...

– Jaj, istenem, ne nevezd elvonónak! Hideglelést kapok ettől a szótól. Mondjuk inkább azt, hogy fürdőhelyen pihentem, mert ki-merültségtől szenvedtem, mint valami híresség.

– Hagyd abba! Az elvonóval nincs semmi baj.

– Igazából nem is elvonó volt, hanem gyötrelmes intenzív terápia.

– Viszont azóta egy cseppet sem ittál. Ez eléggé *elvonós* színezetű.

– Valójában nem alkoholizálás volt a bajom, kedvesem. Azt mondták, hogy meggondolatlan alkalmazkodási mechanizmus. A tényleges önvizsgálat és változtatás helyetti pótcselekvés. Süket pszichoblabla. – Sabin gyanúsán sokáig hallgat. – Könyveljük el úgy, hogy megtettem, amit meg kellett tennem, és kész. El van intézve.

Nem szándékosan bocsátkoztam ebbe a beszélgetésbe. Sabin múltjáról, mindannyiunk múltjáról... úgyszólván íratlan szabály, hogy ezt a témát nem bolygatjuk.

Értem, hogy bizonyos részleteket nem oszt meg velem, mert egyszerűen nem tudja rávenni magát. Nem ütöm bele az orromat a magánügyeibe, nem akadályozom abban, hogy tartózkodóan viselkedjen, amennyiben ezzel segítek neki.

Tudom, hogy Sabin szégyelli magát, és megtanultam, hogy ne vájkáljak az előéletében. A gyermekkori megrázkódtatásaival kapcsolatban meg akar szabadulni valamitől, és bármi is az, a jelek szerint hatásos az igyekezete, tehát hagyok neki mozgásteret. Ugyanakkor azt is szeretném tudatosítani benne, hogy díjazom az eddigi erőfeszítéseit, és büszke vagyok rá.

– Bocs, csak azt akartam mondani, hogy nagyon szeretlek, és örülök, hogy beköltöztél ide.

Elnémulunk, hallgatjuk, amint a tetőző dagály hullámai szelíden nyaldossák a partot.

– Idén ősszel elmehetünk almát szedni, ugrálhatunk avarkupa-cokba, és... és... sütőtökkel mindenfélét csinálhatunk.

– Mindenfélét csinálhatunk? – kérdezi halkán nevetve Sabin.

– Tudod, lámpást faragunk a héjából, tökös cipót sütünk belőle, szétverjük. Amihez épp kedvünk szottyán.

– Oké.

Puszit nyom a fejem búbjára.

– Azonkívül esetleg eltűnsz éjszakára egy újabb turistalánnyal, és hajnalban vetődsz haza. Akkor majd gofrit sütök neked, óvakodom az ordenáré részletek meghallgatásától, és kiselőadást tartok neked az egyéjszakás kalandok ostoba mivoltáról.

– Én pedig fölvilágosítalak majd, mekkora királyság és milyen szexi egy ilyen kaland, és hogy tovább gyarapítom az elragadtatott yelpes értékeléseim számát.

– Fogd be! Te többet érsz, mint a Yelpen olvasható értékelések. Inkább a Zagat színvonala mérhető hozzád. – Jobbról-balról derékon ragadom, és megszorítom. – Nézzenek oda, egyre jobb az alakod. – Azután két kézzel a mellkasára tenyerelek. – És micsoda mellizmok!

– Átkarolom a nyakát, és rácsimpaszkodom. – Úristen, a legjobb haverom irtó dögös.

– Blythe... hagyd abba... – kezdi Sabin. Láthatólag zavarba jött, pedig ez egyáltalán nem szokása.

– Hm?

– Ne csináld, Blythe! – A karom alá dugja a kezét, és eltol magától. – Ezt... nem szabad...

Fölnézek, és látom, hogy komolyabb arckifejezésre váltott.

– Micsodát? Mit nem szabad?

Félig-meddig mosolyogva a fülem mögé simít egy rakoncátlan hajtincset, de nem válaszol.

– Mi baj, Sabin?

Váratlanul körbeforgat, azután rám rivall:

– Nem tarthatsz vissza egy bombaugrástól!

Ezután elenged, és a stég végéről elrugaszkodik, fölhúzza a térdét a mellkasához, és a vízbe csobban.

Bár leadott néhány kilót, girhesnek most sem mondható, és amikor becsapódik, akkora víztömeget loccsant föl, amivel újra eláztat.

Jonah, a kutyám vadul ugat, és amikor megfordulok, látom, hogy felém nyargal, hamarosan elszáguld mellettem, majd leveti magát a stégről Sabin után.

Nem rajongok a jéghideg vízért, de néhány naponta leúszom egy-két hosszt. Jonah azonban több órát tölt úszással, mint én. Ennek főként az az oka, hogy Sabin legkevesebb napi egy órát játszik vele, újra meg újra teniszlabdát dob a vízbe, hogy Jonah-t apportírozza. Az én német juhászom mindennél jobban szeret Sabinnal lubickolni, és nagyjából annyira fárasztja a dolog, mint amikor engem kísér el futni.

A tenyeremmel beárnyékolom a szememet, úgy figyelem, amint a kutyám Sabin felé evickél, aki most hanyatt fekvé lebeg, lustán

rugdalózik, időnként végigsöpör a kezével a vízen, hagyja, hogy a szelíd áramlat határozza meg, merre sodródik.

– Ez a fehér fürdőruha némi képzelőerővel gyakorlatilag átlátszó – jut el hozzám a megjegyzés.

– Nem is igaz! – nevetek, sarkon fordulok, és próbálok nem olyan bambán szerelmesnek látszani, amilyennek érzem magam. Biztos, hogy hiába igyekszem, de ez cseppet sem zavar.

Chris lassan ballag le a háztól a parti fövényhez vezető lépcsőn. Egyrészt legszívesebben eléje rohannék, másrészt meg inkább csak nézném. Hiába élünk együtt, hiába vagyok vele minden áldott nap, valahányszor meglátom, ugyanolyan heves reakciót vált ki belőlem, ugyanolyan türelmetlen, szerelmes vágy önt el.

Nem érzem a bőrömön a hideget, amit a tengeri szél elvileg még föl is erősít. Nem érzek mást, csak azt, hogy Christopher Shepherd az otthonom és a szívem.

A késő délutáni nap az arcára süt, és még Jonah ugatása meg Sabbin kurjongatása sem tudja elvonni a figyelmemet. Chris még az öcscsénél is jobban leburnult, és baromi szexi a bő, fehér ingben, amit a farmerjához vett föl. Zsebre dugott kézzel, majdhogynem szégyenlősen néz rám.

Legtöbbször félreérthetetlen magabiztosságot szokott sugározni. Chrisnek minden oka megvan az önbizalomra és a határozottságra, ami jellemzi. Ezt imádom is benne, és támaszkodom rá. Ugyanakkor, bár már régen együtt vagyunk, még most is előfordul, hogy idegesen, rétván viselkedik a közelemben. Kérdő arckifejezése mintha azt jelezné: meg akar győződni róla, hogy változatlanul el vagyok ájulva tőle.

A válaszom mindenkor igenlő.

Néhány másodperces önkéntelen bizonytalansága igazából nem velem függ össze. A múltja idézi elő, a múltja, ami a legkevésbé sem

ébresztett benne bizalmat. Chris óvatosságában a magányos kisfiút látom, aki felelősséget vállalt azért, hogy megvédje a testvéreit visszaszítóan goromba apjuktól, és kimondhatatlanul retteg, hogy esetleg kudarcot fog vallani. A fiút, aki attól fél, hogy talán nem szeretik, nem fogadják el, mert nem is méltó másra, csak féktelen dühkitörések és elmebeteg téveszmék elszenvedésére.

Még mindig csak próbálom összeragasztgatni ennek az általam szeretett személynek a széttört darabkáit. Chris figyelemre méltó ügyességgel kezeli énjének megkínzott felét, de mindazt, amit átvészelt, még szinte kimeríthetetlen erőtartálékai és józansága segítségével sem élhette túl sebhelyek nélkül.

Sebhelyei pedig számosak és mélyek.

Együtt azonban az ő múltján éppúgy felülkerekedünk, mint az enyémen.

Amikor már csak néhány méter választja el tőlem, nem bírom megállni, hogy a karjába siessek. Két kezembe fogom az arcát, végighúzom az ujjamat az ajkán, és úgy tanulmányozom őt, mint ha nem órákra, hanem hónapokra szakadtunk volna el egymástól.

– Minden rendben? – mosolyog rám kíváncsian.

Lassan bólíntok, le sem veszem róla a szememet. Újra előnt a lázas érzés, kettőnk teljes összetartozásának érzése, a tudat, hogy mit jelent együtt lenni.

– Megcsináljuk, igaz?

Mivel ösztönösen jobban megért engem, mint bárki más, viszonozza a bólíntást.

– Meg, Blythe, együtt jól kitolunk a szívfájdalommal.

Ez az igazság akkora erő, ami Chris ajkához viszi az ajkamat, és olyan jelentőségteljesen, olyan odaadóan csókolom életem szerelmét,

amire föl sem voltam készülve. Kicsit ég a szemem, és összeszorítják a mellkasomat az érzelmek. Chris szájának ízétől és karjának ölelésétől kivétel nélkül minden alkalommal megszűnik létezni a külvilág, úgyhogy készségesen eltűnök ebben a fiúban.

Azután Chris lefékezi a csókunkat, és megbillent a karjában, amíg fejfelé lefelé nem kerülök.

Végigsimít előttem a kezével, és elmosolyodik.

– Ahogy mondtam: gyakorlatilag átlátszó...

Nevetve a kezébe kapaszkodom, hogy fölhúzzam magam. Háttal a mellkasához fordít, és megpillantom Sabint a vízben. Tetszik, ahogy sodortatja magát, minden aggodalom nélkül, teljesen higgadtan.

– Mit szólsz, hogy megtanult lebegni a fiú – mondom Chrisnek.
– Aki tud lebegni, nem fulladhat vízbe.

– Talán – feleli hosszas hallgatás után Chris. – De ma elég nyugodt a víz. Bármikor kitörhet egy vihar. – Megdörzsölgeti a vállamat. A bőrömet éri a lehelete. Vár. – Viharban nem könnyű lebegni.

Ez igaz ugyan, de nem az az optimista hozzáállás, amit reméltem. Fölemelem a fejemet, és hátranézek Chrisre.

– Csak élvezzük ki a pillanatot, jó?

Chris halkán nevet.

– Jó.

Amikor visszafordulok Sabinhez, észreveszem, mennyire megkönnyebbültem, hogy még mindig látom őt. Mintha attól féltem volna, hogy vízbe fullad, amíg nem figyelek rá. Még ebből a távolságból is látom, hogy kettőnket figyel. Könnyedén integetek neki, ő pedig visszaint, azután az ellenkező irányba kezd tempózni.

A nyaklánc, amit mindennap viselek, most égeti a bőrömet a napon. Ujjaimmal matatok a Christopher, Estelle, Eric ráakasztott

kezdőbetűjén, meg a sajátomon, amíg meg nem találom az S-t, Sabinét. Az ezüstbetű tapintása ugyanolyan, mint máskor, de megdörszölgetem az ujjaim között, hogy megbizonyosodjak a jelenlétéről.

Még mindig itt van, akárcsak Sabin.

Jonah a partra úszik, lerázza magáról a vizet, és megáll mellettünk.

Mindannyian Sabint nézzük, aki most egyedül maradt a végtelen óceánban.

2

HOMÁR ÉS TÁVOLLÉT

**MINDEN, AMI ERŐSEN VONZ, IMMÁR
AZ OTTHONOMBAN VÁR.**

MIUTÁN LEZUHANYOZTAM, és felöltöztem a vacsorához, a lépcső tetején egy pillanatra megállok, és fülelek a csodálatos zajokra, amelyeknek visszhangjai az emeletre is fölhatolnak. A családom zajai ezek – Estelle hisztérikus kacagása, Chris csörömpölése, ahogy fazekakat tesz a tűzhelyre, és James, aki Prince száma közben a legjobb tudása szerint igyekszik utánozni az énekest.

A hátam mögött nyikorog a hajópadló, és Eric lép ki a szobájából. Frissen nyiratkozott a géppel, jól látszik markáns, szögletes fejformája – családi vonás –, és kinyújtom a kezem, hogy megsimogassam a kobakját, mint minden alkalommal, ha ilyen rövidre vágja sötét haját.

– Csá, Blythe! – vigyorog rám.

– Fölkészültél, hogy holnap visszamenj a suliba? – igyekszem lelkesedést színlelni a kérdéssel, de nem könnyű, mert máris érzékelem a csöndet, ami a házra fog borulni.

– Föl – bólint Eric. – Kemény év lesz, de szerintem helyes lépés, hogy átváltok történelem főtanszakra.

– Szóval egyedül a tanulás vonz? – vonom föl a szemöldökömet.

– Nyilván Zach is – pirul el kissé. – Örülök, hogy idén a suliközösségben lakik.

Sikerül megállnom, hogy tapsikoljak.

– Szóval még mindig minden oké?

– Nem muszáj félpercenként ellenőrizgetned – feleli barátságosan.

– Tényleg jól megvagyunk.

– Bocs a kotnyeleskedésért. – Széttárom a karomat. – Nem tehetek róla.

– Gyakorlatilag a tesóm vagy, úgyhogy nem veszem zokon.

Eric és Zach már több mint hat hónapja jöttek össze. Tudom, mennyire szeretik egymást, de Eric visszafogott típus, aki nem szokott áradozni a szerelmi életéről, ezért indokoltnak látszik, hogy időnként ösztökéljem.

– Ötven ficcset Narancs Sándorra! – visítja Estelle. – Tuti befutó, ilyet még nem látott a világ! Sasoljátok a baromi csúcsszuper favoritomat!

– Hm, ki az a Narancs Sándor? – kérdezi Eric.

A fejemet rázom.

– Lövésem sincs.

– Na nehogy már! – rikkantja James. – Ötvenet Mózesre!

Erickel levonulunk a teret körülölelő széles falépcsőn, ami a tágas és elegáns nappaliba vezet, azután óvatosan haladunk át az ebédlőn, ahonnét belépünk a konyhába.

A konyha mérete valamelyest még most is megdöbrent. Ebben az épületben valamikor bizonyára panzió működhetett, mert a berendezés a hatalmas rozsdamentes acél konyhagépekkel és azokhoz illő rozsdamentes munkapultokkal erős túlzás egy hagyományos lakóházhoz. A Shepherd testvérek, James meg én azonban távolról sem vagyunk hagyományosak, tehát jó hasznát vesszük.

Elképzelésem sincs, mi lebeghetett a szüleim szeme előtt, amikor maguknak, Jamesnek és nekem, azaz mindössze négyünknek megvásárolták ezt az ingatlant. Mivel nem érhatték meg, hogy beköltözzenek, és itt nyaraljanak, most legalább én magam mindent elkövetek, hogy az év lehető legnagyobb részében családdal és szeretettel töltsöm meg.

Amikor belépünk, szurkolás és taps fogad. Chris síppal a szájában, két kezét magasba emelve, egy széken áll. Rám pillant, kacsint, a sípjába fúj, és egyidejűleg lecsapja a karját. Estelle meg James egy-egy homárt helyeznek a konyhakőre, és azonnal őrjögésbe kezdenek. A padlóra ragasztott papír festőszalag jelöli a versenypályát, és az ikrektől körülbelül ötméternyire két narancssárga terelőkúp díszelg, a tetejükbe szivárványos zászlót tűztek, vélhetőleg az a célvonal.

A mennyezetre emelem a tekintetemet, de nevetek.

– Gyere ide, a lányok oldalára, Blythe, és szurkolj velem Narancs Sándornak, a világszenzációnak! – hív Estelle. Lenge piros miniszoknyát, vállpántos fehér felsőt és fehér edzőcipőt visel, fél arcára egy kis hangosbeszélő kontúrját rajzolta, vélhetőleg szemceruzával. Fekete haját a szokottnál kicsit hosszabbra növesztette, így most eltakarja a fülét, és a tarkóját verdesi. Időtlen idők óta először hagyta simán, nem virít benne semmilyen neonszínű sáv.

– Most komolyan homárt futtattok?

– Ez az utolsó esténk Maine-ben. Stílszerűnek tűnik – válaszol a lány helyett James, majd üvöltve biztatja a saját homárját. – Hajrá, Mózes! Gyerünk már, haver! Ne körbe-körbe mászkálj, te nyomi!

Az öcsém képe vérvörös, nem merném megtippelni, hogy a homárhajsza fölötti nyilvánvaló izgalmában, vagy pedig azért, mert Estelle föl-alá szökdécsel, és ismételten kivillantja neki fekete csipkebugyiját.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Átmegyek Estelle térfelére, és igyekszem leutánozni eléggé aprólékosan kidolgozott pompontáncos-mozdulatait. Figyelembe véve, milyen lassan vánszorognak ezek a rákok, azt hiszem, talán elég sokáig gyakorolhatom a koreográfiát, hogy tökélyre fejlesszem.

– Estelle, még egy ilyen közszeméremsértő láblendítés, és diszkvalifikálok – figyelmezteti Chris.

A lány kiölti rá a nyelvét.

– Nyasgem! Homárversenyben és háborúban mindent szabad!

Ezután hátat fordít Jamesnek, és lehajol, egy-két másodpercre föllibbenti a szoknyáját.

– Jesszusom, Estelle! – morogja Eric, és eltakarja a szemét.

Épp meg akarom kérdezni, hol van Sabin, de ebben a pillanatban egy gördeszka bukkan elő Chris széke alól, Sabin pedig a bátyja háta mögül.

– Mindenkit lenyomok! – bömböli, és a konyhakövön guruló deszkára, illetve az azon utazó homárra int.

Versenyzője könnyedén leelőzi a másik két homárt, annál is inkább, mert azok egyelőre nem csinálnak mást, csak egyre jobban leternek a pályáról. Estelle meg James torkuk szakadtából tiltakoznak, de Sabin már a rákja nyomába eredt, ami közben átsuhant a célvonalon, és az ebédlőben folytatja útját.

– Nem ér! Chris, mondd meg neki, hogy ez csalás! – követeli James.

Chris leugrik a székről, és széttárja a karját.

– Magad is hallhattad Estelle-től, és a jelek szerint homárversenyben és háborúban mindent szabad! Konkrétan nem kötöttük ki, hogy gördeszkát tilos igénybe venni.

Az öccséhez lép, összepacsizik vele, egybekulcsolja az ujjait, azután átöleli Sabint, és megveregeti a hátát.